

VELMI NEBEZPEČNÁ HRA

LAUREN
MUÑOZ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN VS

MĚL UMŘÍT
JEN NA OKO.
VRAH BYL ALE
JINÉHO NÁZORU.

VSTUP ZAKÁZÁN

VELMI NEBEZPEČNÁ HRA

LAUREN
MUÑOZ

Přeložila Kateřina Cinková

Copyright © 2025 by Lauren Muñoz

Cover illustration © Maria Fedoseeva, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Kateřina Cinková, 2026

ISBN 978-80-271-6041-9

zatřes mystickou koulí
Je tato kniha věnována Erin?

PROLOG

O dva týdny později

Sierra Foxová pospíchala po zablácené cestě a přitom vytukávala zprávu na telefonu.

Livestream se protáhl. Omw.

Zrovna když stiskla odeslat, autocorrect to opravil na *On my way!*. Super. Ten veselý tón našťve Xaviera ještě víc.

Sierra se zadívala na své podpatky, obalené hlinou a rozdrčeným jehličím. „Zničené,“ zamručela. A kvůli čemu? Proč se s ní potřeboval setkat tak daleko od všech ostatních? Nebylo to mezi nimi dobré, ale odepsaní přece ještě nebyli. Její přešlap byl jen maličkost. Odpustitelné pochybení. Bez Xaviera...

O tom nebude přemýšlet.

Sierra se nadechla čerstvého vzduchu, který byl okořeněný jehličnany, jež na zem vrhaly dlouhé stíny. Nad hlavou jí zavřískalo několik ptáků, ale jinak se pěšina nořila do ticha. Její spolužáci zrovna obědvali v jídelně, daleko od bláta a vlhka.

Ticho přerušilo hlasité zašustění. Sierra se zaposlouchala, ale zvuk se už nezopakoval. *Nejspíš nějaké lesní zvíře*, pomyslela si. Ale znělo to jako něco velkého, a tak přidala do kroku. Medvěd nikdy žádného studenta ne napadl, ale děkan Whitaker jim každý rok připomínal, aby sami nechodili do lesa, obzvláště v období, kdy se rodí mlád'ata.

Najednou se přes pěšinu mihla obrovská hnědá šmouha a málem ji srazil.

„Ááá!“ vykřikla Sierra a zakryla si pusou pěstí. Chtěla se rozběhnout, ale přimrzla na místě. Tvor se zastavil o pár yardů dál v lese. Roztřesená Sierra se přinutila, aby se mu podívala do očí.

Byl to jelínek.

„Jelene pitomý!“ zaječela a zvíře vběhlo mezi stromy. Sierra se pokoušela uklidnit své pádící srdce. Pokud ji rozhodilo roztomilé zvířátko, musí být ze setkání s Xavierem nervóznější, než se domnívala.

Jak pokračovala po pěšině, do paží ji štouchaly pletací jehlice, které měla v batohu, proto opatrně odsunula jejich hroty od kůže. Všechny ostatní holky v klubu Čubky & pletky, který založila, používali kovové jehlice, ale pro Sierru platilo, že buďto budou dřevěné, nebo nic. Dokonce měla na koncích vypálené své iniciály.

Skleník na konci pěšiny byl stejně okouzující jako zbytek kampusu. Vysoké tabule plaveného skla se zvedaly v gotickém oblouku, jako by vypadly z pohádkové knížky. V rámu nad zavřenými dveřmi bylo zasazeno několik neobvyklých vitrážových kousků.

Sierra se zamračila. Xavier jí tvrdil, že nechá pootevřené dveře, ale možná nechtěl, aby dovnitř napršelo. Opatrně, aby si nerozmazala make-up, přitiskla tvář k nejbližší skleněné tabuli. Uvnitř se nic nehýbalo.

Když otevřela dveře, silný odér kompostu a fialek ji přiměl nakřčit nos. Ve skleníku bylo překvapivě chladno – nebylo v něm nic z jeho obvyklé přívětivosti. Naposledy byla uvnitř s... Ne, nebude na jeho jméno myslet. Ukázal jí rostliny tabáku, které si pěstoval k výrobě náplní do elektronických cigaret.

„Při extrakci nikotinu musíš být opatrná,“ řekl a ukázal na rostlinu s širokými zelenými listy. „Je tak silný, že by to porazilo i koně. Hustý, co?“

Sierra to nepřipadalo hustý. Co nesnášela ještě víc než kluky, kteří kouřili, byli kluci, kteří měli vášeň pro zabíjení.

„Xavi?“ zavolala do prostoru.

Jedinou odpovědí jí bylo vyděšené máchání křídel, když několik ptáků vylétlo chybějící okenní tabulí v zašpičatělé střeše, která odhalovala šedivou oblohu. Nevzpomínala si, že by to okno chybělo, když tady byla s *ním*, na druhou stranu byli zaneprázdnění jinými věcmi.

„Xavi, jsi tady?“ zeptala se znovu a procházela řadami zeleně, z níž většinu pro své experimenty zasadili studenti forenzní vědy.

Chlad ve vzduchu zalézal Sieře do kostí. Že by se na ni Xavier vykašlal? Bylo možné, že to s rozchodem myslel vážně? V očích ji zaštípaly slzy vzteku. Tohle nedopustí. Patří k sobě.

Zvláštní zafunění, jako by se mezi rostlinami plazilo zvíře, ji přinutilo pospíšet si ke stolu v zadní části skleníku, kde až k zemi visely liány šplhavnice, a bránily tak ve výhledu na cokoli, co se skrývalo za nimi.

Když Sierra došla ke stolu, ztuhla na místě. V divném úhlu zpod něj vykukovalo něco bílého a skoro se to dotýkalo vytrhaných zbytků tabákových rostlin. Po skleníku se válela spousta náradí, ale tohle bylo něco jiného. Něco, co poznávala.

Xavierova bota.

Rychle obešla roh a málem si na vysokých podpatcích vymkla kotník. Když spatřila, co leží za botou, vydala ze sebe nekonečný trýznivý výkřik, který se nesl ze skleníku po pěšině až do jídelny.

U stolu poblíž zadního vchodu nastražila Dulce Castillová uši. Její nejlepší kamarádka Emi pořád ještě špačkovala, jak je nespravedlivé, že ke všemu vždycky vyberou Xaviera Torrese.

„Pšt,“ řekla Dulce. „Slyšíš to?“

„Slyším co?“ podivila se Emi. „Jak se všichni ládují? Samozřejmě že to slyším. Je to nechutné.“

„Ne, zní to jako –“ Dulce se odmlčela a snažila se zaposlouchat skrz polední vyzvánění kostelních zvonů na konci ulice. „To nic. Už to přestalo.“

O dvacet minut později vběhla z chodby do jídelny Sierra Foxová, rusé kadeře měla rozcuchané a pouzdrové šaty umazané od bláta.

„Xavi je ve skleníku!“ zavřeštěla hlasem plným úzkosti. „Byl zavražděn!“

Sierra se rozhlédla po jídelně vyděšenýma očima a pak se složila k zemi. Všichni studenti ztichli.

Pak se roztleskali.

„To bylo rychlé,“ pronesla Emi přes tleskot. „Obvykle nikdo nenajde tělo až do svátku práce.“ Začala si cpát do pusy brambůrky. „Měly bychom to dojíst, abychom se dostaly do skleníku jako první. Kdo dřív přijde, ten dřív vyřeší vraždu.“

Dulce se usmála. Xavier Torres byl mrtvý. Hra začala.

1

„Píše se death. Vyslovuje se, jak je komu libo. Většina lidí, které postihlo toto neštěstí, je rýmuje se slovem jít, ale podle mého soukromého mínění zní malebněji, když se rýmuje se slovem jed.“

– Dorothy L. Sayersová, *Vražda potřebuje reklamu*

Když mě táta vysadí u školy, trvá asi minutu, než mi dojde, co je na hlavní budově jinak. Nezměnilo se nic zjevného. Červené cihly vypadají jako vždycky: zašlé, ale čisté, jako by je zahradník přes léto omyl vapkou. Panství se přes trávník stále rozprostírá do písmene L a levá strana připomíná padlou sekvoji hustě prorostlou břečtanem a ocelovými okny. Dokonce i mosazné lví klepadlo visí na dveřích s uklidňující známostí.

Pohledem se přesunu k černému oku bezpečnostní kamery, které sleduje auto mého táty, jak vyjíždí z kamenné příjezdovky na dálnici. Strávil tak dlouho focením mého prvního dne, že je nyní parkoviště u lesa tiché, až na teplý vánek, který třepotá stopkami na autobusech přivázejících studenty z okolí Cape Cherry.

„Aha,“ prohlásím, když si konečně všimnu, co je tu nového. Někdo ověsil chrlič, usazené na vrcholcích štítů, věnci z narcisů. Shlížejí na mě, jako bych jejich štíhlé šedé krky ozdobila osobně.

„Tomu říkám vylepšení,“ zavolám na ně a pak mi dojde, že riskuju zpoždění.

Hlavní dveře jsou odemčené, ale přesto přátelsky poklepu na mosazného lva a pospíchám chodbou plnou portrétů rodiny Jamese Everetta

a proslulých kriminologů, kteří kdysi učili na Everettově střední. Na zlatých štrápcích koberce se stále drží několik sušených květín – pozůstatků letních svateb, které pomáhají financovat stipendia.

Těsně předtím, než projdu kolem recepce, se rozlétnou dveře a já málem vrazím do vysokého blond'atého kluka, jehož oči se skrývají za tmavými brýlemi. Přestože má na sobě směšné sportovní sako, ve kterém vypadá jako svatební host navíc, je natolik atraktivní, že to nelze přehlédnout, proto vím, že to nemůže být student, který se sem vrací po prázdninách.

Přes rameno mu visí batoh. Ze složky z logem střední J. Everetta vykukuje rozvrh. Plánek školy drží ledabyle mezi prsty.

Závěr: Musí to být prvák, nebo přestupující student.

„Promiň,“ řekne a omluvně zvedne ruku. Pak se mi podívá do očí a usměje se tak zářivě, jako by mě snad poznal. „Tak moc jsem chtěl utéct od všech těch formulářů kolem přestupu, že jsem se nedíval, kam jdu.“

Takže přestup. „To nic,“ uklidním ho. „Já si zase povídala se sochami, takže oba máme divné ráno.“

Klukův úsměv nezmizí, ačkoli jsem se právě přiznala ke konverzaci s neživými předměty. „Můžeš mě navést do tanečního sálu?“ zeptá se. „Děkanova asistentka mi dala tuhle mapu, ale –“ zarazí se a podívá se na narychlo nakreslené čáry, které mají představovat chodby Everettovy střední.

„Zpočátku můžou být matoucí.“ Pokynu mu, aby mě následoval. Kráčí s nahrbenými rameny a svými dlouhými kroky se mnou snadno drží tempo. „Doktor Everett musel v domě neustále představovat místnosti, jelikož přijímal další a další studenty, ale městská rada Cape Cherry mu nedovolila postavit budovu vyšší než dvě patra.“

Nováček se podívá na mapu. „Musí být divné mít hodinu chemie v něčí staré ložnici.“

„Počkej, až uvidíš fotografie krvavých skvrn v koupelně,“ povím mu.

Taneční sál je nacpaný studenty, dorazivšími sem k úvodnímu shromáždění v první školní den, které naštěstí ještě nezačalo. Emi, která obvykle

chodí pozdě, už si našla místo a tylová sukně se jí nadouvá přes jednu ze skládacích židlí, jež jsou rozestavěné v řadách. Po potrhaném tričku s ručně potištěným nápisem NEUNESEŠ PRAVDU má rozetá malá plyšová zvířátka a zářivé plastové hračky. Jako vždycky vypadá, jako by patřila do tokijské módní čtvrti, kde žije její táta, a ne do přímořského městečka ve Virginii.

Když si všimne, jak ve dveřích otálím, rozmáchlým pohybem ruky ukáže na místo vedle sebe, takže se jí na předloktích třesou bonbonové náramky. „Dulce!“ zavolá. „Pojď si sednout k nám!“

Nám zřejmě znamená ji a Rose Martinovou, holku, se kterou jsme loni měli tělocvik a která trávila hodinu meditováním, místo aby běhala po lese jako my všichni ostatní. Sotva ji známe, takže mě nenapadá jediný pořádný důvod, proč sedí na naší straně sálu, když všichni její kamarádi jsou na druhé straně uličky se Sierrou.

Zvažuju, že se zeptám nováčka, jestli se k nám nechce připojit, ale než stačím cokoli říct, sklopí hlavu a zapluje na prázdné místo v rohu před Emi, jako by se styděl, že přišel pozdě. Následuju ho, zmatená jeho náhlým záchvatem ostýchavosti.

„Kdo je ten fešák?“ vyzvídá Emi, když se posadím.

Střelím ke klukovi očima a doufám, že ji neslyšel, ale vzhledem k dvoustovce dalších hlasů v sále to asi klidně mohla zakřičet a nic by se nestalo.

„Přestoupil sem,“ vysvětlím a rychle dodám: „A ne, nepředstavím ti ho. Vyměnili jsme si sotva deset slov, takže se mu představ sama.“

„Nový rekord!“ Emi pohlédne na hodinky s postavičkou Keroppi na svém kostnatém zápěstí.

„O čem to mluvíš?“

„Vsadila jsem se s Rose, že ti nebude trvat ani dvě minuty, než řekneš něco nevrlého, ale zabralo ti to jen deset sekund. Dluží mi kořenové pivo se zmrzlinou.“

Přejdu fakt, že Emi se o mě vsází s cizím člověkem. „Počkej, až si vyslechněš můj názor na to, kolik sponek do vlasů může člověk nosit najednou,“

utrousím a vyplážnu na ni jazyk, zatímco poklepu na jednu z doslova tuctů duhových sponek, které zdobí její hedvábné černé copánky.

„Radost je v nás, ne ve věcech.“ Rose se vsedě předkloní a mírně se na mě usměje. Její jméno k ní sedí. Je mírně baculatá s porcelánovou pletí, světle modrýma očima a růžovými tvářemi, jako hobit z *Pána prstenů*, pokud by hobiti měli růžové vlasy.

„Říká holka, která žije v soukromé rezidenční čtvrti,“ odfrkne si Emi.

Očekávám, že se Rose po té kritice urazí, ale jen pootočí jedním z bonbonových náramků na Emiině zápěstí a zachichotá se. Její nenucený dotek budí dojem, že jsou kamarádky, což nedává smysl, protože Emi s ní o tělovcíku nikdy nemluvila. V žaludku mě bodne osten znepokojení. Scházela se Emi s Rose přes prázdniny, aniž by mi o tom řekla?

„Proč to vypadá, že Whitaker strávil léto v troubě?“ zeptá se Emi, zatímco sleduje našeho děkana, jak kráčí k mikrofonu v přední části sálu.

Když děkan Whitaker dojde k mikrofonu, poklepe na něj a pak po nás vrhne oslnivým úsměvem, který v kontrastu s jeho opálenou pletí působí velmi bíle. Těžko říct, kolik mu je, protože si barví vlasy, ale nejspíš má kolem čtyřicítky a na údržbě svého zevnějšku nešetří – jako by patřil na lyžařské sjezdovky nebo stránky pánských časopisů. Já to nevnímám, ale znám spoustu studentek – Emi nevyjímaje –, které si kolem jeho jména ve svých sešitech kreslí srdíčka.

Nové keramické fazety. Boty z aligátoří kůže. Fotka ve školním e-mailu „Vítejte zpátky“, kde stojí před fontánou Trevi.

Závěr: Zasnoubení se starostkou Foxovou má své výhody.

„Dobré ráno,“ rozlehne se děkanův hlas po tanečním sále. „Rád bych využil této příležitosti, abych vás přivítal na Škole kriminologie dr. Jamese Everetta!“ Usměje se na skupinku studentů, kteří sedí v přední řadě. „Je úžasné vidět tolik známých tváří a je mi potěšením spatřit všechny nové. Dr. Everett by byl pyšný, že tato třída prvků je nejen nejrozmanitější v celé třicetileté historii školy, ale také dosáhla nejvyšší úspěšnosti v přijímacích zkouškách. Je to důkazem toho, že nejlepší a nejbystřejší mladé

mozky ve Virginii mají nadále zájem o to, aby se obor kriminologie stal dynamičtějším a spravedlivějším než kdy předtím.“

Natáhne se pro iPad, který mu podává jeho asistentka. „Provedu prezenci a rozdělím vám třídní úkoly,“ pokračuje. „Ale než tak učiním, chci vám připomenout, že po skončení shromáždění vám samotná starostka Cape Cherry, paní Foxová, sdělí podrobnosti letošní Velké hry, takže vám doporučuji se zdržet.“ Zazubí se na svou snoubenku, která stojí v rohu tanečního sálu a ruce má pevně zkřížené přes růžové kostkované sako.

„Připadá mi, že jí někdo do kafe přilil citron,“ pronese Emi a poukáže na starostčiny semknuté rty. „Nebo kyanid.“

„Jaká matka, taková dcera,“ zašeptám a pohlédnu na Sierru. Když jsme ještě byly kamarádky, myslela si, jak není trapné, že její máma kandiduje na starostku, ale teď sedí na židli vzpřímeně jako svíčka, jako by se bála, že když ji někdo uvidí se hrbít, její matka prohraje listopadové volby.

Nesedí vedle svého přítele. Rusé kadeře má perfektně upravené, jako by jimi na parkovišti před zazvoněním neproplétal své prsty. Pod očima má silnou vrstvu korektoru.

Závěr: S Xavierem se pohádali.

Zatímco se děkan Whitaker pracovává abecedou, Emi si zaváže tkaničky na svých ke kolenům sahajících bagančatech. Jsou tak vysoké, že jí na výšce přidávají deset centimetrů, ale pořád je menší než já, přestože sama nejsem nijak vysoká.

Průměrná výška, průměrná postava, průměrné hnědé vlasy a pleť. Nic na mně nijak nevyčnívá, možná krom mateřského znaménka mezi očima, které vypadá jako králíček.

„Dulce Death Castillová,“ zvolá děkan Whitaker, když dojde k céčku, a protáhne první slabiku fonetického důl-sej.

„Zde,“ zahlásím. Blond’atý přestoupivší student se ohlédne přes rameno s nadzvednutým obočím, jako by si nebyl jistý, že mé prostřední jméno slyšel správně. Moje máma nikdy neměla známky na to, aby se dostala na Everetovu střední, ale pojmenovala mě po svém oblíbeném

detektivovi (lordu Peterovi Death Brendonovi Wimseym) v naději, že já budu mít víc štěstí.

„Jsi ve třídě slečny Mossové,“ oznámí děkan Whitaker a pokývne mým směrem.

Kluk se na mě omluvně zazubí a pak se otočí zpátky, jako by mu bylo trapně, že mi nepoděkoval za pomoc s hledáním tanečního sálu. V duchu si analyzuju jeho úsměv.

Povýšený. Záludný. Sebevědomý.

Závěr: S Emi se k sobě hodí.

„Emi Nakamurová?“ řekne děkan Whitaker o pár minut později.

„Proti své vůli zde!“ zakřičí Emi, čímž si vyslouží smích od několika studentů včetně Rose, která ji laškovně zatahá za jeden z copánků. Jsem ráda, když děkan oznámí, že je Emi ve třídě se mnou, a ne v amfiteátru doktorky Sakaové, který je plný mrtvých věcí.

Poté, co děkan Whitaker vyvolá poslední jméno, předá iPad zpátky své asistentce. „Ti z vás, kteří zde nechtějí zůstat na prezentaci starostky Foxové, mohou zamířit ke snídaňovému bufetu,“ řekne. „Ale měli byste vědět, že letošní výhra je podstatně vyšší než loni, takže je ve vašem nejlepším zájmu si ji vyslechnout.“

Navzdory dolarům, kterými jim mává před nosem, se aspoň stovka studentů hlasitě zvedne, a jak se ženou k východu, rozhází dokonalé řady skládacích židlí. To je pro děti ze soukromých škol typické: Spousty z nich jsou dostatečně bohaté na to, aby jim víc záleželo na koblihách než na penězích.

Jakmile jsou ostatní pryč, děkan Whitaker se usměje na ty z nás, kteří jsme zůstali sedět. „Jak většina z vás jistě ví,“ spustí, a jak je teď v sále méně lidí, rozléhá se jeho hlas mnohem hlasitěji, „dr. Everett zahájil tradici každoroční propracované detektivní hry, aby dal svým studentům příležitost uplatnit své znalosti kriminologie v praxi. Dnes v této tradici pokračuje Nadace rodiny Foxových, která velkoryse pomáhá s financováním naší školy.“ Pokývne na starostku Foxovou, která se usmívá, jako

by jí snad napnutí rtů způsobovalo bolest. „Soutěž sice vyžaduje značné časové nasazení, ale provází ji také odměny, které vám vysvětlí starostka Foxová.“

Když značkové lodičky Jimmy Choo starostky Foxové klapou po podlaze, lesknou se jako kaluže krve. Její vlasy, stejně rusé jako její dcery, jsou střižené do přísného francouzského bobu, takže vypadá jako hybrid mezi modelkou a drsným seržantem.

„Děkuji, Stane – chci říct, děkane Whitakere –, za uvedení,“ pronese hlasem ostrým jako břitva. „James Everett a můj otec byli celoživotní nejlepší přátelé, takže jsem valnou část svého dětství strávila v tomto domě. Některé z mých nejranějších vzpomínek patří jemu, jak sedí ve svém koženém křesle, kouří dýmku a předčítá mně a Claire.“

„Možná že to ona zabila Claire Everettovou,“ zamumlá si Emi pod vousy.

„Navzdory brutálnímu zločinu, který jeho dceru připravil o život,“ pokračuje starostka Foxová, „James Everett nikdy neztratil vášně pro vymýšlení detektivních záhad pro své studenty. Proto když před deseti lety zemřel, rozhodla jsem se pokračovat ve Velké hře na jeho počest.“ Nakrčí nos, jako by se jí nelíbilo, co se chystá říct. „Spousta vašich spolužáků odešla dřív, než se dozvěděli o výhře, proto bych vás ráda požádala, abyste rozhlásili, a nalákali tak více studentů ke hře, že letos se rada rozhodla, že vítězný tým obdrží třicet tisíc dolarů.“

Emi zaskočí. „To je dvakrát víc než loni,“ řekne a svým hlasem přehluší nevěřícný šepot, který se šíří tanečním sálem. „To by pokrylo celý výlet!“

„Jaký výlet?“ vyzvídá Rose a nakloní se k nám, jako by byla součástí našeho týmu, což rozhodně není.

„Příští rok jedeme po maturitě do Anglie,“ odpoví Emi. „Chceme navštívit dům Dorothy Sayersové a všechna místa, kde se odehrávaly příběhy lorda Wimseyho.“

„To by mohla být zábava,“ odvětlí Rose, ale poznám, že doopravdy si to nemyslí. Mohla bych jí vysvětlit, že je to výlet, který plánovala moje máma a nikdy se k němu nedostala, ale do toho jí nic není.

Děkan Whitaker se vrátí k mikrofonu, aby utišil rozruch. „Herní balíčky budou k dispozici po škole na recepci,“ oznámí. „Budou obsahovat policejní výsledky, výpovědi svědků, pitevní zprávu a fotografie fyzických důkazů – všechny materiály, které budete potřebovat, abyste vyřešili vraždu brzy zesnulého Tima Riggse.“ Usměje se. „Tedy všechny *kromě* samotného místa činu, na které jeden z vás nebohých studentů brzy narazí.“

Od stěn se odráží chichotání. Vidina mrtvol, byť falešné, se zdá být každým rokem lákavější.

Děkan Whitaker převezme od starostky Foxové obálku. „A nyní. Oka-mžik, na který jste čekali. Jmenování obětí.“

Celá místnost zatají dech. Emi mě popadne za koleno, jako by jí mohlo přinést štěstí. Obětí vraždy se může stát kdokoli z předchozích hráčů a každý chce být vybrán, protože dostane stopy navíc, které mu pomohou zinscenovat místo činu. Tým s obětí vyhrává ve víc než šedesáti procentech případů.

Děkan Whitaker otevře obálku a vytáhne list složeného papíru. „Obětí letošního roku se stává...“ Rozloží papír. „Xavier Torres!“ prohlásí, jako by oznamoval vítěze Oscara.

Zatímco Xavier utíká dopředu, jeho kamarádi propuknou v jásot, ale připojí se k nim i pár zabučeních, včetně Emi. „Losování je zmanipulované!“ zaječí jen napůl v žertu, ale nikdo jí nevěnuje pozornost, krom přestoupivšího studenta, který se otočí a zadívá se na Emi přes své tmavé brýle.

Emi přitahuje kluky jako nektar kolibříky, tudíž není divu, že se na ni upírá jeho pohled. Teprve až když si všimne, že ho pozorují, kousne se do rtu a otočí se zpátky k děkanu Whitakerovi. Jsou to hezké rty, jako okvětní plátky tulipánu. Ale jediné, na čem záleží, je, že nevybrali mě nebo Emi.

„Proč to nikdy nejsme my?“ povzdechne si.

„Jsme nejmenší tým.“ Moje parťačka pokrčí rameny, její protest už je dávno zapomenut. „Pravděpodobnost zrovna nepracuje v náš prospěch.“

Když se Xavier vrátí na své místo, jeho nagelovaný bronzový melír a dokonalý úsměv jsou plně na odiv. Ve svém námořnicky modrém svetru

a kalhotách vypadá jako portorická popová hvězda, která se chystá jít hrát golf. Když si Sierra stoupne, aby mu lípla rychlý polibek na tvář, jeho ostré řezaná čelist sebou cukne.

„Viděla jsem mrtvé mouchy, které projevily víc vášně,“ pronese Emi.

Enzo Torres, Xavierův mladší bratr, vypadá obdobně lhostejně. Je to levnější verze Xaviera a všechno, co má na sobě, včetně piercingu v obočí, je černé. Bratři Torresovi se navzájem nedokážou vystát, takže netuším, proč Sierra dovolila Enzovi, aby se připojil k jejich týmu; leda by to bylo proto, aby mi dala sežrat, že opustil ten náš. Jako by nám chyběly ty jeho výbuchy.

„Štve mě, jak si Sierra myslí, že je lepší než my.“ Zaskřípu zuby. „Slib mi, že s ní znovu neprohrajem.“

Emi uchopí svou klíčenku v podobě mystické „biliardové“ koule 8, co ji má vždycky připnutou k batohu ve tvaru medvídka, a důrazně s ní zatřeše. „Rozpláceme s Dulce Sierru svými hustými detektivními schopnostmi?“

Sledujeme, jak trojúhelník líně plave v tekutině a pak se zastaví na ROZHODNĚ TO TAK JE.

„Vidíš?“ Popadne mě za ruku a do dlaně se mi zaryjí její plastové prstýnky. „Tenhle rok bude zalitý duhou. Najdeme stokrát lepšího studenta forenziky, než je Enzo.“

Při jejích slovech se k nám nováček znovu otočí. „Jsi detektiv?“ zeptá se jí.

Emi se zapře lokty o sukni, je očividně nadšená, že s ní mluví. „S Dulce jsme lordi Wimseyové,“ odpoví a nakloní se blíž k jeho opěradlu.

„Cože jste?“

„Týmy jsou pojmenované po knižních detektivech,“ vysvětluje. „V uvítacím e-mailu byl seznam. Copak jsi ho nečetl?“ Když kluk zavrtí hlavou, pokračuje. „Slečny Marplové. Sherloci. Lordi Wimseyové. Dostaneme tak při hře kredity za literaturu.“ Nakloní hlavu svým směrem. „Jsme ale jediný tým se dvěma detektivy.“

„Jak to funguje?“

„Dulce sbírá důkazy a já čtu lidské emoce.“

Kluk se zakření. „Víš, jak se cítím?“

„Samozřejmě, bažante,“ odvětlí Emi. „Jsi nervózní, ale ne moc, jelikož jsi vysoký a pohledný, takže víš, že budeš populární, ať půjdeš kamkoli, ale taky se obáváš, že tě veřejné školství nepřipravilo na studium tady.“

Kluk pozvedne obočí. „Proč si myslíš, že nejsem z jiné soukromé školy?“

Emi ukáže na mě a já se chopím příležitosti.

„Jsi až moc dobře oblečený,“ řeknu. „Vybral sis oblečení na základě své představy o soukromé škole, ne podle skutečnosti.“

„Možná by sis měl sundat to sako,“ navrhně Emi a ušklíbne se.

Aniž by ho to vyvedlo z míry, stále s úsměvem na rtech, si sundá sportovní sako a nacpe ho do batohu. „Proti vám dvěma bych hrát nechtěl.“

„Měl by sis rychle najít tým,“ ponouká ho Emi. „Jinak skončíš s tlupou prvků. V jaké jsi frakci?“

Než stačí odpovědět, zazvoní zvonek a děkan Whitaker zvolá: „Šťastné pátrání všem!“ Zatímco lidi kolem nás sbírají své věci a zvedají se, nový student se na mě a Emi naposledy zakření a pak zamíří do třídy...

Zamračím se. Proč si nepamatuju, koho má za třídního?

Vzadu v mé hlavě se rozezvoní malý alarm, když mi to dojde: děkan nikdy nevyvolal jeho jméno.